

porovati strojvůdce při posunu a upozorňovati ho na daná návěstí (srov. čl. 25, 26, 30, 36 dopravních předpisů pro službu dozorců posunování, nádražních mistrů, průvodčích vlaků a strojvůdců č. XX), to však ho nezba-vuje povinností, samostatně pozorovati daná návěstí a překážky, ohro-žující vlak. To jasně vyplývá i z ustanovení čl. 30 (2) doprav. předpisů čís. XXIII a) (úplně souhlasného znění), jehož se dovolává stěžovatel na svůj prospěch nesprávným označením jako čl. 19 předpisů čís. XXIII a): »aby mohl strojvedoucí nebo topič tato návěstí v čas a bez pochybnosti upozorovati, mají se posunovači roz-dělití Topič je povinen ihned chlási strojvůdci návěstí na jeho straně dané«. Nelze také z poslední věty dovozovati, jak činí stížnost, že strojvůdce je povinen dávat pozor pouze na návěstí, nalézající se na pra-vé straně, když jeho povinnost dle shora citovaných předpisů je vytknu-ta pro všechny případy a bez omezení. Za tohoto stavu věci nemůže ob-žalovaného vyvinovati spoluzavinění vrchního posunovače a topiče, ani nesprávné umístění posunovacího personálu, poněvadž by bylo ke srážce a úrazu nedošlo, kdyby byl on sám konal povinnosti dle předpisů. Toho však neučinil, nýbrž dle zjištění prvního soudu přehlédl pořádací ná-věstí, při čemž stál na jedné straně stroje, ačkoliv bylo dvakrát dobře viditelné, jsouc osvětleno modrým světlem, a obžalovaný, znaje situaci na pořadovém nádraží v S., při náležité pozornosti je přehlédnouti ne-mohl; stěžovatel však nepozoroval ani znamení, jež mu dal vrchní posunovač svítilnou a píšťalkou, ani neslyšel znamení píšťalky, jež mu dal strojvůdce vlaku čís. 72 v době, kdy byl vlak čís. 77 od něho ještě tak vzdálen, že mohl v čas zastavit. Z těchto zjištění plyne, že obžalo-vaný nekonal službu pozorně a bedlivě dle platných předpisů. V tom spočívá jeho zavinění, jež bylo příčinné pro nastalý úraz. Obžalovaného neomlouvá, že v kritický okamžik, jede kolem pořádacího návěstí, se ohlížel po posunovači, poněvadž v tomto okamžiku bylo hlavní jeho po-vinností, pozorovati pořádací návěstí. Zavinění jeho neodčinnuje okolnost, že pořádací návěstí nebylo zcela vhodně umístěno, poněvadž při náležité pozornosti mohl je přes to upozorovati, ježto bylo jasné a náležitě osvět-lené. Že stěžovatele nemůže omluviti neznalost situace a tělesná únava, vyplývá z toho, že obhajoba jeho v tomto směru byla vyvrácena vý-sledky provedeného řízení.

Čís. 1057.

Shlazení odsouzení dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.
Lze současně odčinit dvě odsouzení, mezi nimiž osvědčovací lhůta již uplynula. Odsouzení amnestovaná nepřicházejí tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1922, Kr I 1302/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zma-teční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usne-sením krajského soudu v Plzni ze dne 7. července 1922 porušen byl zákon v ustanoveních §§ 1, 2, 3 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu se ukládá, by, šetře zásady § 293 tr. ř., znova rozhodl o žádosti Františka M-a.

Důvody:

Usnesením krajského soudu v Plzni ze dne 7. července 1922 byla žádost Františka M-a, by mu bylo povoleno odčinění jeho trestů, zapsaných v trestním rejstříku, zamítnuta s odůvodněním, že žadatel byl dle lístku o potrestání potrestán již čtyřikráte a že tudíž není podmínek zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., pro výmaz trestů. Jak tomu nasvědčuje odůvodnění usnesení, vychází sborový soud z názoru, že častější odsouzení odčiněno býti nemůže, při čemž však vzhledem na důraz, který klade odůvodnění na skutečnost, že žadatel odsouzen (potrestán) byl již čtyřikráte, zůstává nejasným, pokládá-li soud za přípustné pouze odčinění jediného odsouzení, či i současné odčinění odsouzení dvojího, nikoli však odsouzení častějšího. Dle trestního lístku a dle příslušných spisů trestních byl žadatel odsouzen: 1. rozsudkem okresního soudu v Mödlingu ze dne 4. ledna 1905 pro přestupky §§ 460, 468 tr. zák. do tuhého vězení na 24 hodin, 2. rozsudkem okresního soudu ve Favoritech ze dne 26. září 1911 pro přestupek § 411 tr. zák. do vězení na 48 hodin, 3. rozsudkem posádkového soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. června 1913 pro přečiny dle §§ 7, 797, 269 h), 145, 146 b), c), 156 voj. tr. zák. k tuhému posádkovému vězení na osm týdnů, zostřenému jedním postem týdně, 4. rozsudkem téhož soudu ze dne 29. října 1913, pro přečin dle §§ 7, 797 voj. tr. zák. k tuhému posádkovému vězení na tři měsíce, postem týdně zostřenému. Než odsouzení, k nimž došlo oběma posléz uvedenými rozsudky vojenského soudu, nepřicházejí v úvahu ani jako vlastní předmět rozhodnutí o odčinění odsouzení, ani jako překážka odčinění žadatelových odsouzení soudy občanskými, neboť oba tresty, k nimž žadatel oněmi rozsudky byl odsouzen, byly již usnesením čs. divisiního soudu v Plzni ze dne 24. června 1922, tedy již před tím, než došlo k rozhodnutí o jeho žádosti o odčinění odsouzení, prominuty i s právními následky odsouzení, jelikož spadaly pod amnestii presidenta republiky ze dne 24. října 1919, a má se dle usnesení pokládati za to, že jmenovaný pro dotčené činy nebyl odsouzen. Sborovému soudu bylo by se tudíž v případě, kdyby si byl opatřením trestních spisů vojenského soudu zjednal zároveň vědomost o onom usnesení divisiního soudu, bývalo omeziti pouze na rozhodnutí otázky, lze-li žadateli poskytnouti odčinění obojího jeho odsouzení soudy občanskými. Tuto otázku dlužno jak zásadně, tak i za předpokladu, že byly splněny i další podmínky dle prvního odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení, i pro tento případ zodpověděti kladně. Především není důvodu k pochybnostem o tom, že, jsou-li splněny podmínky odčinění dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., lze i dvojí odsouzení prohlásiti současně za odčiněné. Cíle, který sleduje opětne odsouzený z pravidla žádostí o odčinění odsouzení, by totiž na dále pokládán byl za osobu soudně bezúhonnou, nebylo by dosaženo, kdyby bylo mu poskytnuto pouze odčinění jednoho ze dvojího odsouzení a zůstalo tudíž jedno z nich i na dále neodčiněným. Ve smyslu § 3 zákona o odčinění odsouzení pak dlužno každé jednotlivé odsouzení posuzovati samostatně zejména v tom směru, nevadí-li znovunabytí zachovalosti jiné odsouzení, ještě neodčiněné. Dle druhého odstavce § 1 téhož zákona nepřekáží konečně odčinění dřívější nebo pozdější odsouzení pro přečin nebo přestupek, je-li čin trestný, jemu za základ sloužící, dle okol-

ností nepatrný a nezakládá-li se na bezecném smýšlení, při čemž ze souvislosti tohoto ustanovení s prvním odstavcem téhož § je patrné, že tu zákon má na mysli dokonce odsouzení, k nimž došlo za lhůty, stanovené §em 2 zákona o odčinění odsouzení. Není tudíž zákonné překážky, by současně odčiněna nebyla dvě odsouzení, mezi nimiž osvědčovací lhůta již uplynula. Tímto způsobem rozhodl nejvyšší soud již opětovně. V tomto případě žádal odsouzený o odčinění všech svých odsouzení (prominutí všech trestů, k nimž byl odsouzen). Odsouzení soudem vojenským nepřicházejí, jak shora dovoďeno bylo, vůbec v úvahu, oběma rozsudky soudů občanských pak odsouzen byl žadatel pro pouhé přestupky, a nešlo tu ani vzhledem k uloženým trestům o odsouzení, jichž odčinění bylo by vyloučeno dle třetího odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení. Před prvním z těchto odsouzení byl žadatel soudně bezúhonným, mezi tímto odsouzením, k němuž došlo v roce 1905, a pozdějším odsouzením z roku 1911 uplynula pětiletá lhůta osvědčovací, takže ono dřívější odsouzení bylo již v roce 1910 odčinitelným, a nebyl konečně žadatel za téže lhůty, počítané od pozdějšího odsouzení, nehledě arci k oběma rozsudkům soudu vojenského, opětně odsouzen. Odsouzení jeho soudy občanskými nepřekážejí tudíž svému odčinění navzájem ani s hlediska druhého odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení, nehledíc ani k tomu, že povaha trestných činů, jimiž žadatel vinným byl uznán, nevylučuje naprosto možnosti, ba pravděpodobnosti, že tu jde vesměs o trestné činy nepatrné, nezakládající se na smýšlení bezecném. Sborový soud, který již na základě pouhé skutečnosti, že byl žadatel čtyřikrát odsouzen, zaujal stanovisko, že není zákonných podmínek pro výmaz trestů, a rozhodl na podkladě pouhého trestního lístku žadatelova, se okolnostmi, zde uvedenými, vůbec nezabýval.

Čís. 1058.

Shlazení odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).

Odsouzení pro trestné činy, mezi nimiž uběhla osvědčovací lhůta, nejsou navzájem na překážku odčinění, a to ani tehdy, nešlo-li by v tom aneb onom případě o trestný čin povahy, naznačené v druhém odstavci § 1 zák.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1922, Kr I 1348/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. ledna 1922 byl porušen zákon v ustanoveních § 1, 2, 3 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu se ukládá, by, šetře zásady § 293 tr. ř. o žádosti Karla B-a o odčinění trestů znova rozhodl.

Důvody:

Usnesením krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 11. ledna 1922, byla zamítnuta žádost Karla B-a o odčinění jeho odsouzení pro přestupky §§ 468 a 460 tr. zák. s odůvodněním, že v obojím trestním případě jde o trestné činy, spáchané z bezecného smýšlení, že se tudíž nedostává